

השבת של רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל דב אודסר בו ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

שם מן היהודים ומן שאר אומות. ומן הסתם, נתיישבו שם עניים ואביונים, כדרך המקומות החדשים.

והיה שם עני אחד, שעשה לעצמו בית קטן, אצל הים. ויהי ביום ששי, הלך לחפור טיט, ומצא הטאבליצע [שלט] הנ"ל, ולא היה יודע מה כתוב בה; והלך ושאל וחקר אצל הערלים הזקנים, אם יודעים אם היה שם איזה פעם ישוב, ולא היה אחד מהם שהיה יודע וזוכר אם היה שם ישוב.

ובא עני אחד שהיה צריך לבקש לו מקום לאכול בשבת, והלך אצל העני הנ"ל, וספר לו את אשר מצא הטאבליצע [השלט], ואין יודע מה כתוב בה; השיב לו, **אקרא את מה שכתוב בה**, ונתן לו וקרא כל הכתוב בה. והלך העני היהודי הזה, ולקח כל האוצרות וההון שהיה שם.

על ידי זה זוכין אל האמת לאמתו, כשמבטלין עצמו באמת ואין מכוונין בשביל תועלת עצמו כלל, וכנ"ל.

סיפור

(מספר חיי מוהר"ן, צ')

מעשה במלך אחד שהיה קטן. וכבש אותו מלך גדול, ונעשה נכנע אליו. והמלך הגדול כבש עוד מלכים ומדינות. לאחר זמן, נתחזק המלך הקטן, ונתעורר עם שאר מלכים נגד המלך הגדול שכבש אותם, וחזרו וכבשו את ארצם מידו, וגם אצלו כבשו מדינות.

ונתיישב המלך הקטן הנ"ל, מאחר שרואה שהגלגל חוזר: לפעמים זה כובש, ולפעמים חוזר חברו וכובש אצלו, ומי יודע מה יולד יום, אולי יחזור ויתחפך הדבר.

וכתבת קעקע לא תתנו בכם...

[לקוטי הלכות - הלכות כתובת קעקע א', ב']

וזה בחינת איסור כתובת קעקע, שהיו נוהגים האמוריים לכתוב ולקעקע בבשרם אותיות הכתב מענין דרכי אמונתם הכוזבות. והכל בשביל לחזק האמת המוטעת שלהם, להראות שהם דבקים באמונתם כל כך, עד שחוקקים ומקעקעים בבשרם בכתב מענין אמונתם. ובאמת זה עיקר השקר והכזב שלהם, כי אחיזתם בכתב דייקא שהוא בעשיה כידוע, ששם אחיזתם ביותר כידוע; ועל כן הם חוקקים הכתב בבשרם.

כי עיקר אחיזת השקר הוא בבשר הגוף ששם אחיזת כל התאוות, בחינת **ערל בשר** שמשם נמשכים כל השקרנים, בבחינת **נחש שולטנותיה על בשרא**, נחש הוא עיקר הרמאי והשקרן שממנו כל השקרים והרמאות שבעולם, בבחינת **והנחש היה ערום** וכי, שהטעה את אדם וחווה וכל הדורות שאחריו, ועיקר **שולטנותיה על בשרא**, היינו על בשר הגוף ששם כל התאוות שמטעה את האדם בכמה רמאות, ומהפך השקר לאמת והאמת לשקר.

והכל מחמת תאוות הגוף, שמחמת תאוות הגוף והבלי, נתהפך האמת אצלו, עד שאומר שכך האמת, וכמבואר לעיל מזה קצת (בואר ל"ד).

ועל כן, אסרה לנו התורה כל זה, דהיינו איסור כתובת קעקע. כי אסור לנו להכניס אותיות הכתב לחוקקם ולקעקעם על בשר הגוף, כי משם עיקר אחיזת השקר שנאחז בריבוי האמת יותר מדאי כנ"ל, שהוא בחינת הכתב, שרוצים לחקוק האמת בכתב ולחוקקו על בשר הגוף כדי שיהיה האמת חקוק בו והכל שקר וכזב, כי אדרבא משם עיקר אחיזת השקר כנ"ל.

כי עיקר האמת, צריך שיהיה נכתב ונחקק בלב באמת לאמתו, בבחינת **כתבם על לוח לבך** וכי וכנ"ל. אבל לא לחוקקו על בשר הגוף בגשמיות. כי זה בחינת ריבוי האמת יותר מדאי, שזה עיקר השקר כנ"ל.

וזה בחינת פרוש נוקפי פרוש כוזאי וכי, שהזכירו רבותינו ז"ל שהראו האמת לכל יותר מדאי, שזה עיקר השקר, כי **האמת הוא רק אחד לא הרבה**. ועיקרו תלוי בפנימיות הלב, שלא יטעה את עצמו. וכמו שאנו אומרים בכל יום בבוקר, **לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר** וכי **ומודה על האמת ודובר אמת בלבבו** וכי. והעיקר על ידי שמבטל עצמו באמת, בבחינת **מה אנו מה היינו מה חסדינו** וכי **כי רוב מעשינו תוהו וימי חיינו הבל לפניך** וכי, כי רק

צדיק

(מספר אוצר הידאה - צדיק - קצ"ח)

על ידי שזוכין להתקרב אל הצדיק האמת בשלמות כנ"ל, על ידי זה זוכין להמשיך המוחין הקדושים, ועיקר המשכת המוחין הוא לדעת ולהכיר אותו יתברך, ואז זוכין להמשיך ידיעתו יתברך מהעלם אל הגלוי, שאף על פי שהי יתברך סתום ונעלם מאד, אף על פי כן יתגדל הדעת כל כך, עד שיכירו וידעו אותו יתברך כאילו רואה אותו יתברך בעיניו, בבחינת **זה ה' קוינו לו**, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, **עתידין צדיקים שיהיו מראין באצבע זה ה' וכי**.

ועוד זוכין להמשיך הדעת יותר, עד שידעו אותו יתברך בבחינת **יש**, היינו שידעו בדעת שלם שבכל הישות שהם כלל הדברים שבעולם, בכלם מלושב חיותו ואלקותו יתברך, בבחינת **מלא כל הארץ כבודו**, שזה עיקר קיבול שכר הצדיקים לעתיד, בבחינת **להנחיל אהבי יש**. כי עכשיו, אין יודעין זאת רק על ידי אמונה, אבל לעתיד נוכח לדעת כל זה בידיעה שלמה, וזה עיקר הקיבול שכר. וכל זה כלול גם כן בבחינת **ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד** וכי, כמבואר בפנים.

עצות

(לקוטי עצות - מחלוקת ומריבה, לה-ל)

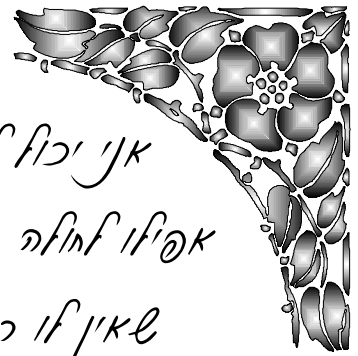
❖ על ידי שפוגמין בכבודו יתברך, על ידי זה בא מחלוקת (לקוטי מוהר"ן תנינא, סימן עא; ועיין ארץ ישראל, אות יח - כבוד אות לב).

והלך ועשה חומה אצל הים וגנז שם, בתוך אותו המבצר כל ההון והממון שקיבץ מכל מדינתו; ועשה שם חדרים חדרים, ובכל חדר וחדר גנז שם מטבע מיוחדת, ותלה דף (שקורין טאבליצע) [שלט] על הפתח, והיה כתוב שם המטבע המונחת בתוך אותו החדר. והפתח של כלל המבצר היה נעשה שם באומנות, שקורין "מאשיין" [מכונה], שלא היה אפשר לכנוס לשם, מחמת שמי שלא היה יודע הדרך והנתיב והנטיה לכל צד בשעת הכניסה, היה המאשיין חותך את ראשו. והיה תלוי שם טאבליצע [שלט], שהיה כתוב עליה בכמה לשונות הדרך והחכמה איך לכנס לשם ואיך לנטות לכל צד, באופן שיוכל לכנוס ולא יזיק לו המאשיין הנ"ל.

לאחר זמן שטף הים את האי עם המבצר הנ"ל ונשתכח הדבר.

לאחר כמה מאות שנים, חזר מלך אחד וכבש אותו האקלים, ונתגלה האי הנ"ל. והמלך הזה היה קטן, ורצה לעשות שם ישוב. והלך והושיב

אני יכול לעזור!
אפילו לחולה
לאין אף כפואות,
אני יכול לעזור!...

❖ כל העולם מלא מחלוקת, הן בין אומות העולם, וכן בכל עיר ועיר, וכן בכל בית ובית בין השכנים ובין כל אחד עם אשתו ובני ביתו ומשרתיו ובניו וכיוצא בזה, ואין מי שישים אל לבו התכלית, שבכל יום האדם מת, כי היום שעבר לא יהיה עוד, ובכל יום הוא מתקרב למיתה, ואיך יש לו פנאי לבלות זמן על מחלוקת? על כן, מי שהוא בר דעת קצת, צריך לשום לב לזה, ויימשיך על עצמו אריכות אפיים, ולא יאבד ימיו על ידי מחלוקת, קטנות או גדולות, רק יעצר רוחו וכעסו, ויהיה לו שלום עם הכל (שיחות הר"ן, סימן ע"ז).

תפילה

(לקושי תפילות ב' - תפילה ל"ד)

... וברחמיך הרבים, תשים שלום על עמך ישראל לעולם, ותבטל כל מיני מחלוקת מן העולם. ותעלה את הכבוד מגלותו, ולא ירדפו עוד אחר הכבוד, רק כל אחד יברח מן הכבוד, ויכבד כל אחד את חברו באמת, באהבה ואחווה ושלום גדול.

ונזכה כולנו, אנחנו וכל חברתינו וכל עמך בית ישראל, להשוות דעתנו יחד, ותתן לנו לב אחד ודרך אחד ליראה אותך ולעשות רצונך ולשוב אליך באמת לאמתו.

ותעזור ותגן ותושיע לנו ולכל ישראל, שלא יהיה שום כח להמוחין הפגומים של חוץ לארץ, לקלקל חס ושלוש את המוחין של ארץ ישראל, להכניס מחלוקת גם בארץ ישראל, חס ושלוש, רק אדרבא תזכנו ותעזרנו ותושיענו, שנזכה שהמוחין של ארץ ישראל יתגברו ויתחזקו ויתקנו בשלמות את המוחין של חוץ לארץ, באופן שיתהפכו כל המוחין של חוץ לארץ למוחין של ארץ ישראל, ויתבטל כל מיני מחלוקת מן העולם, ויתרבה שלום גדול בעולם, ויהיה שלום גדול בין כל אדם לחברו ובין איש לאשתו, ובפרט בין החברים החפצים ליראה את שמך.

מכתב

(מספר א"י הנחל ב' - מכתב דס"ו, א')

... האוחז עצמו בקשרי אהבה בצדיק, הממשיך עלינו חסדים חדשים, שלא נתגלו עדיין מעולם, שעל ידו נתבטל החושך והשקר - שהוא זוהמת העבד - ותחזור המלוכה

למקומה, על ידו נתגלה האמת בעולם.

אחי חביבי, זכור היטב היטב את כל הטובות והנפלאות שעשה ה' יתברך עמנו בדור הזה, [וזכינו להימנות בעוצם שפלותינו] שגם אנחנו זכינו להמנות עם הנפשות האוחזים עצמם בצדיק האמת, שעל ידו נתבטל השקר של החילוף, ותחזור המלוכה למקומה, בחינת **והיתה לה' המלוכה**.

... השואף וחותר לשוט ולפרוח במימי הדעת החיים החדשים לגמרי הנפלאים ונוראים מאד המהפכין ומעלין מחול לקודש מטמא לטהור...

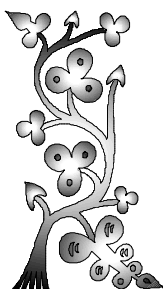
אכילה

(מספר אוצר היראה - אכילה - ל"ח)

השם הוא החיות והנפש, בחינת **נפש חיה הוא שמו**. ועיקר קיום החיות הוא על ידי האכילה, כי על ידי אכילה דקדושה מקבלין וממשיכין חיות משמו יתברך, ואז נגדל שם ה', בבחינת **ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם ה'**.

ולהפך, על ידי אכילה דסטרא אחרא, דהיינו אכילה של איסור, על ידי זה פוגמין בהחיות והנפש, שהוא בחינת השם.

אין ב' י' א"א

תרמו נא בעין יפה למען קיום העלון.

ככל סניפי הדואר מספר השבון 89-2255-7

ועל כן, עיקר תיקון אכילה הוא על ידי קדושת ארץ ישראל. ועל כן עיקר מצות ברכת המזון הוא על ארץ ישראל, כמו שכתוב: **על הארץ הטובה אשר נתן לך**, כי עיקר הגדלת שם ה' הוא בארץ ישראל, כמבואר בפנים, ועל ידי זה נתתקן האכילה בקדושה, וזוכין לקבל חיות ונפש דקדושה, על ידי אכילתו (הלכות דברים הנוהגים בסעודה, הלכה ד', אות ו').

חיי מוהר"ן

(חיי מוהר"ן - להתרחק מחקירות - ת"א)

והתלוצץ [רבינו ז"ל] מאד מטעמי המצוות שבספר מורה נבוכים. ואמר, איך יעלה על הדעת לומר טעמי הבל כאלו על קרבנות וקטורת, הלא כמה תקונים נוראים עצומים נעשים בכל העולמות למעלה למעלה, עד אין סוף על ידי אמירת הקטורת לבד [היינו שאם, חס ושלוש, כדבריהם המטעים, מה היה מועיל אמירת הקטורת והקורבנות]. ואיך יבוא אחד לומר שטות כזה על טעם הקטורת, שמגיעים עד מקום שמגיעים, שאפילו האמירה לבד פועל

מה שפועל למעלה למעלה, כמבואר בזהוה הקדוש ובכתבי האר"י זכרוננו לברכה.

אך באמת טעם הקטורת והקרבנות, אי אפשר להשיג כלל, רק אנו מאמינים לדברי משה רבנו עליו השלום. ובודאי יש בזה טעמים נוראים שאי אפשר להשיג בשום שכל אנושי כלל. ומעוצם גדולתם, גם אמירת פרשיות הקרבנות והקטורת מסוגל מאד, ונעשה מזה תקונים נוראים בכל העולמות.

וכן טעמי כל המצוות הקדושים גבוהים ונשגבים מאד ונעלמים מעין כל חי, כמו שכתוב (איוב כ"ח): **ונעלמה מעיני כל חי וכו', וכמו שכתוב (תהלים קי"ט): פלאות עדותיך**.

גם שמעתי מפיו הקדוש, שכשעוסקים בספרים אלו, הוא כמו מי שהולך במדבר שמים שאין לו עם מי לפגע, כך כשנכנסין בספרים אלו הנ"ל אין מוצאין בהם דבר קדושה, והוא כמו הולך במדבר שמים שאין מוצאין עם מי לפגע.

ממון ופרנסה

(אוצר היראה - ממון ופרנסה, ג-ה)

תיקון לזה: לומר בכוונה היטב, בכל יום, מזמור **תהלה לדוד**, כמאמר רבותינו ז"ל.

עיקר הברכה והשפע, הוא על ידי שמגלין החיות אלקות, דהיינו התורה, שנעלם בכל דבר. כי עיקר הברכה והשפע, הוא רק מאתו יתברך, וכשדבוק בה' יתברך תמיד, ויודע שאפילו בכל הדברים ומשא ומתן ומלאכה שבעולם מלובש בהם אלקותו יתברך שהיא התורה, שמלובש בכל דבר שבעולם, אזי בודאי נמשך ברכה במעשה ידיו, על ידי שמדבק עצמו לאור ה' שנעלם שם, שמשם עיקר הברכה (הלכות תפלה, הלכה ג').

זה הטעות והמבוכה של תאוות ממון, הוא גדול יותר מכל הטעויות שבעולם, כי מחמת שהממון המוכרח הוא הכרח גדול להאדם, על כן שם מתגבר הטעות והמבוכה ביותר, עד שנדמה להם שהממון עיקר התכלית, חס ושלוש, אשר באמת הוא בהפך ממש, כי באמת עיקר הפרנסה הוא רק מה' יתברך לבד. וצריכין למעט בעסק ולעסוק בתורה, ולבטוח בה' יתברך, שיצליחו במעט העסק שעוסק, ויזמין לו פרנסתו בסיבה קלה, כי הכל ממנו יתברך לבד (הלכות תפילה, הלכה ד').

2255-89

עלונים: 02-5829086, 056-741701
067-587032
מכתבים: ה.ד. 27100 ירושלים
מיקוד: 91270
שידוכים: 056-870043
(10:00-20:00)

